

Zbiór Orzeczeń

WYROK SĄDU (ósma izba)

z dnia 13 czerwca 2019 r.*

Wzór wspólnotowy – Postępowanie w sprawie unieważnienia prawa do wzoru – Zarejestrowany wzór wspólnotowy przedstawiający plaketkę informacyjną dla pojazdów – Wcześniejszy wzór – Dowód ujawnienia – Artykuł 7 rozporządzenia (WE) nr 6/2002 – Podstawa unieważnienia – Brak indywidualnego charakteru – Poinformowany użytkownik – Stopień swobody twórcy – Brak odmiennego całościowego wrażenia – Artykuł 6 i art. 25 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 6/2002

W sprawie T-74/18

Visi/one GmbH, z siedzibą w Remscheid (Niemcy), reprezentowana przez adwokatów H. Bourree i M. Bartz,

strona skarżąca,

przeciwko

Urzędowi Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO), reprezentowanemu przez S. Hannego i D. Walicką, działających w charakterze pełnomocników,

strona przeciwna,

w której drugą stroną w postępowaniu przed Izbą Odwoławczą EUIPO była

EasyFix GmbH, z siedzibą w Wiedniu (Austria),

mającej za przedmiot skargę na decyzję Trzeciej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 4 grudnia 2017 r. (sprawa R 1424/2016-3) dotyczącą postępowania w sprawie unieważnienia prawa do wzoru między EasyFix a Visi/one,

SĄD (ósma izba),

w składzie: A.M. Collins, prezes, M. Kancheva (sprawozdawca) i G. De Baere, sędziowie,

sekretarz: E. Hendrix, administrator,

po zapoznaniu się ze skargą złożoną w sekretariacie Sądu w dniu 6 lutego 2018 r.,

po zapoznaniu się z odpowiedzią na skargę złożoną w sekretariacie Sądu w dniu 25 kwietnia 2018 r.,

uwzględniając pytanie na piśmie skierowane przez Sąd do strony skarżącej oraz odpowiedź tej ostatniej na zadane pytanie złożoną w sekretariacie Sądu w dniu 4 stycznia 2019 r.,

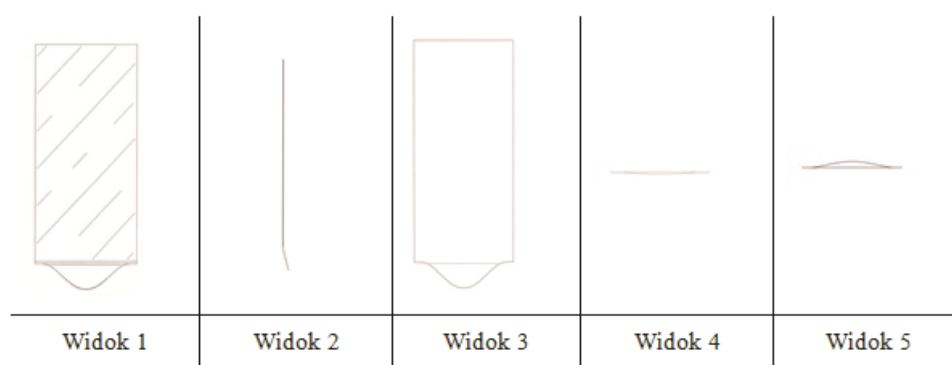
* Język postępowania: niemiecki.

po przeprowadzeniu rozprawy w dniu 7 lutego 2019 r.,
wydaje następujący

Wyrok

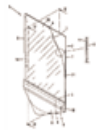
Okoliczności powstania sporu

- 1 W dniu 28 listopada 2013 r. skarżąca, Visi/one GmbH, zgłosiła do Urzędu Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO) na podstawie rozporządzenia Rady (WE) nr 6/2002 z dnia 12 grudnia 2001 r. w sprawie wzorów wspólnotowych (Dz.U. 2002, L 3, s. 1) przedstawiony poniżej w różnych ujęciach wzór wspólnotowy, który został zarejestrowany pod numerem 1391114-0001:

- 2 Sporny wzór jest przeznaczony do stosowania dla „plakietek informacyjnych, oznakowania dla pojazdów”, należących do klasy 20-03 w rozumieniu Porozumienia z Locarno ustanawiającego międzynarodową klasyfikację wzorów przemysłowych z dnia 8 października 1968 r., ze zmianami. Został on opublikowany w *Biuletynie Wzorów Wspólnotowych* nr 2014/026 z dnia 10 lutego 2014 r.
- 3 W dniu 27 lipca 2015 r. EasyFix GmbH wystąpiła z wnioskiem o unieważnienie prawa do spornego wzoru na podstawie art. 25 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 6/2002 w związku z art. 5 i 6 tego rozporządzenia z uwagi na to, że ów wzór pozbawiony jest nowości i indywidualnego charakteru.

- 4 W załącznikach A–E do wniosku o unieważnienie EasyFix przedstawiła między innymi dokumenty opisane przez EUIPO w następujący sposób:

Załącznik	Krótki opis	Ilustracja
A	Wydruk z Internetu, http://www.echner-org.de , dotyczący paneli wystawowych, z dnia 20 lipca 2015 r.	
B	Katalog pozwanej z lat 2010/11	
C	Kopia katalogu innego przedsiębiorstwa z 2011 r. (fragmenty)	
D	Wydruk z Internetu, http://www.echner-org.de , dotyczący paneli wystawowych, z dnia 20 lipca 2015 r.	
E	Kopia dokumentu dotyczącego wzoru użytkowego	

- 5 Decyzją z dnia 3 czerwca 2016 r. Wydział Unieważnień uwzględnił wniosek o unieważnienie prawa do spornego wzoru z powodu braku indywidualnego charakteru.
- 6 W dniu 3 sierpnia 2016 r. skarżąca, działając na podstawie art. 55–60 rozporządzenia nr 6/2002, wniosła do EUIPO odwołanie od decyzji Wydziału Unieważnień.
- 7 Decyzją z dnia 4 grudnia 2017 r. (zwaną dalej „zaskarżoną decyzją”) Trzecia Izba Odwoławcza EUIPO oddaliła odwołanie. Stwierdziła ona w istocie, że sporny wzór jest pozbawiony indywidualnego charakteru. Po pierwsze, uznała ona, że zawarte w załącznikach A–E do wniosku o unieważnienie dokumenty pozwalały na dowiedzenie ujawnienia wcześniejszego wzoru. Po drugie, wskazała ona, że poinformowanymi użytkownikami kolidujących ze sobą wzorów są handlowcy, którzy pragną etykietować swoje produkty, oraz osoby odpowiedzialne w przedsiębiorstwach za zamówienia, które dokonują zakupu takich tabliczek informacyjnych z cenami. Po trzecie, ustaliła ona, że swoboda twórcy przy opracowywaniu „plakietek informacyjnych, oznakowania dla pojazdów” jest bardzo duża, zarówno jeśli chodzi o kształt, jak i wykorzystywany materiał. Po czwarte, wskazała ona, że różnice między badanymi wzorami są znikome i nie zmieniają wywieranego przez nie całościowego wrażenia, które jest takie samo.

Żądania stron

- 8 Po uprzednim wyjaśnieniu swoich żądań, co zostało odnotowane w protokole rozprawy, skarżąca wnosi do Sądu o:
- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji;
 - obciążenie EUIPO kosztami postępowania, w tym kosztami poniesionymi w związku z postępowaniem przed Izbą Odwoławczą.
- 9 EUIPO wnosi do Sądu o:
- oddalenie skargi;
 - obciążenie skarżącej kosztami postępowania.

Co do prawa

- 10 Na poparcie skargi skarżąca podnosi cztery zarzuty, z których pierwszy odnosi się błędnej oceny dowodów na okoliczność ujawnienia „wcześniejszego wzoru”, stanowiącej naruszenie art. 7 ust. 1 rozporządzenia nr 6/2002, drugi opiera się na naruszeniu prawa do bycia wysłuchanym, przewidzianego w art. 62 zdanie drugie tego rozporządzenia, trzeci dotyczy naruszenia obowiązku uzasadnienia, ustanowionego w art. 62 zdanie pierwsze tego rozporządzenia, a czwarty – błędnej oceny indywidualnego charakteru spornego wzoru, stanowiącej naruszenie art. 6 i art. 25 ust. 1 lit. b) wspomnianego rozporządzenia.

W przedmiocie zarzutu pierwszego, dotyczącego błędnej oceny dowodów na okoliczność ujawnienia „wcześniejszego wzoru”, stanowiącej naruszenie art. 7 ust. 1 rozporządzenia nr 6/2002

- 11 W ramach zarzutu pierwszego skarżąca zarzuca Izbie Odwoławczej dokonanie stwierdzenia, że zawarte w załącznikach A–E do wniosku o unieważnienie dokumenty pozwalały na dowiedzenie ujawnienia „wcześniejszego wzoru” w rozumieniu art. 7 ust. 1 rozporządzenia nr 6/2002. Na poparcie tego zarzutu podnosi ona siedem zarzutów szczegółowych.
- 12 W pierwszym zarzucie szczegółowym skarżąca wskazuje, że dokumenty zawarte w załącznikach A–E do wniosku o unieważnienie nie wykazują ujawnienia „wcześniejszego wzoru”, ponieważ owe dokumenty zostały wydrukowane dopiero w dniu 20 lipca 2015 r., czyli po dacie dokonania zgłoszenia spornego wzoru.
- 13 W ramach drugiego zarzutu szczegółowego skarżąca zarzuca Izbie Odwoławczej dokonanie w pkt 17 zaskarżonej decyzji stwierdzenia, odnoszącego się do katalogu produktów zawartego w załączniku B do wniosku o unieważnienie, że kwestia, czy okładka rzeczywiście jest powiązana z resztą stron tego załącznika, jest pozbawiona znaczenia. Uważa ona, przeciwnie, że z powodu wątpliwości dotyczących przynależności tej okładki do reszty owego katalogu należało nie brać pod uwagę całości załącznika B. Przekazane skarżącej elementy tego katalogu stanowiły jedynie zbiór luźnych stron. Przerwana numeracja, dwukrotne użycie tego samego numeru strony 2 i obecność numeru strony 31 włożonej między strony dwukrotnie ponumerowane jako strona 2 wystarczą, aby wykazać, że elementy zawarte w załączniku B nie stanowią jednolitego katalogu i nigdy nie zostały w ten sposób opublikowane. Ponadto okoliczność, że ten sam katalog odnosi się do różnych nazw domeny i adresów elektronicznych (czasami do nazwy domeny www.easyfix.co.at i adresu elektronicznego info@easyfix.co.at, a czasami do nazwy domeny www.easyfix.at i adresu

elektronicznego info@easyfix.at), stoi w wyraźnej sprzeczności z powszechnym doświadczeniem. Co więcej, z wyciągu z austriackiego rejestru nazw domen (nic.at GmbH) wynika, że nazwa domeny „www.easyfix.co.at” w ogóle nie została zarejestrowana. Skarżąca neguje zatem, że strona zatytułowana „Preisauszeichnung” (cennik), oznaczona we wspomnianym katalogu numerem strony 2, naprawdę została opublikowana i rozpowszechniona przed datą dokonania zgłoszenia spornego wzoru do rejestracji.

- 14 W trzecim zarzucie szczegółowym skarżąca zarzuca Izbie Odwoławczej, iż ta, w pkt 18 zaskarżonej decyzji, uznała, że katalog przedstawiony w załączniku B do wniosku o unieważnienie został opublikowany w 2010 r., ponieważ strona zatytułowana „Impressum” wskazywała, iż wspomniany katalog został „wydany na czas przed specjalistycznymi targami Automechanika 2010”. Zdaniem skarżącej powyższe nie pozwala nawet na dowiedzenie, że ten promocyjny dokument został opublikowany, a jeszcze mniej – w jakim formacie i w jakiej dacie. Skarżąca dodaje, że nawet jeśli jest to katalog w postaci zszytej, którego EUIPO przekazało jej jedynie nieuporządkowaną kopię, to wciąż nie dowodzi to jego wcześniejszej publikacji z przedstawioną treścią.
- 15 W czwartym zarzucie szczegółowym skarżąca podnosi, że w pkt 19 zaskarżonej decyzji Izba Odwoławcza błędnie z góry uznała za dowiedzioną wcześniejszą publikację dokumentu przedstawionego w załączniku C do wniosku o unieważnienie, mimo że załącznik ten, słusznie, nie został wzięty pod uwagę przez Wydział Unieważnień i że mogło tu chodzić o projekt katalogu skierowanego do spółki powiązanej z EasyFix, który nie został udostępniony publicznie.
- 16 W ramach piątego zarzutu szczegółowego skarżąca wskazuje, że w pkt 21 zaskarżonej decyzji Izba Odwoławcza błędnie stwierdziła, iż wszystkie ilustracje zamieszczone w dokumentach przedstawionych jako załączniki A–D do wniosku o unieważnienie zawierają ten sam arkusz danych dotyczących modelu BMW 520i Touring, i wywiodła z tego, również błędnie, że jest to powód, dla którego wszystkie plakietki informacyjne ukazane w pkt 4 zaskarżonej decyzji odnosiły się do tego samego wcześniejszego wzoru. Jej zdaniem wykorzystanie identycznego tekstu (wzoru) nie pozwala na ustalenie, czy dokumenty promocyjne zostały opublikowane jedynie z omawianą ilustracją, czy zostały opublikowane w przekazanym formacie, i kiedy zostały opublikowane. Skarżąca przyjmuje, że chodzi tu o fikcyjny tekst oferty używany także przez inne przedsiębiorstwo, i załącza, tytułem przykładu, aktualną kopię tego samego tekstu oferty, która jest używana przez innego dostawcę plakietek informacyjnych dla innej marki samochodów.
- 17 W szóstym zarzucie szczegółowym skarżąca twierdzi, że Izba Odwoławcza w pkt 22 i 31–35 zaskarżonej decyzji wyszła z błędnego założenia, że wszystkie dokumenty zawarte w załącznikach A–E do wniosku o unieważnienie ukazywały jeden i ten sam „wcześniejszy wzór”. Jej zdaniem załącznik E odbiega od załączników B i C, zwłaszcza z tego względu, że przedstawiony wzór ukazuje między zakładką a częścią tabliczki zawierającą informacje odznaczający się zgrzew, który łączy zakładkę i tabliczkę informacyjną.
- 18 W ramach siódmego zarzutu szczegółowego skarżąca zarzuca Izbie Odwoławczej, że w pkt 33 zaskarżonej decyzji ta stwierdziła, iż elementem kolidujących ze sobą wzorów jest przezroczysta powierzchnia. Tymczasem, chociaż skarżąca przyznaje, że „wcześniejszy wzór” przedstawiony w załącznikach A–D do wniosku o unieważnienie jest całkowicie przezroczysty, nie tylko w części przeznaczonej na arkusz danych, lecz także w części zakładki, która stanowi jego dolną część, to uważa ona, że sporny wzór nie jest właśnie przezroczysty, co ukazuje „widok 1”, zwłaszcza dzięki wykorzystaniu kreskowania.
- 19 EUIPO nie zgadza się z argumentami skarżącej.
- 20 Zgodnie z art. 7 ust. 1 zdanie pierwsze rozporządzenia nr 6/2002 „do celów stosowania art. 5 i 6 [tego rozporządzenia] uważa się, że wzór został udostępniony publicznie, jeżeli został opublikowany po zarejestrowaniu lub w inny sposób lub wystawiony, wykorzystany w handlu lub w inny sposób

ujawniony przed datą [dokonania zgłoszenia do rejestracji spornego wzoru] [lub, jeśli wystąpiono o pierwszeństwo, przed datą pierwszeństwa], z wyjątkiem przypadków, gdy wydarzenia te nie mogły stać się dostatecznie znane podczas zwykłego toku prowadzenia spraw środowiskom wyspecjalizowanym w danej branży działającym [w Unii]”.

- 21 Ani rozporządzenie nr 6/2002, ani rozporządzenie Komisji (WE) nr 2245/2002 z dnia 21 października 2002 r. wykonujące rozporządzenie Rady (WE) nr 6/2002 (Dz.U. 2002, L 341, s. 28) nie określa obligatoryjnej formy dowodów, które muszą zostać przedstawione przez występującego z wnioskiem o unieważnienie prawa do wzoru w celu wykazania ujawnienia wcześniejszego wzoru przed datą zgłoszenia do rejestracji spornego wzoru. Wynika stąd, po pierwsze, że wnoszący o unieważnienie może swobodnie dokonać wyboru dowodu, który uzna za właściwy, aby przedstawić go EUIPO celem poparcia swojego wniosku, a po drugie, że EUIPO powinno rozpatrzyć wszystkie przedstawione dowody, aby dokonać stwierdzenia, czy faktycznie wykazują one ujawnienie wcześniejszego wzoru [zob. podobnie wyroki: z dnia 9 marca 2012 r., Coverpla/OHIM – Heinz-Glas (Wazon), T-450/08, niepublikowany, EU:T:2012:117, pkt 22, 23 i przytoczone tam orzecznictwo; z dnia 14 lipca 2016 r., Thun 1794/EUIPO – Adekor (Symbole graficzne pełniące funkcję dekoracyjną), T-420/15, niepublikowany, EU:T:2016:410, pkt 26; z dnia 25 kwietnia 2018 r., Euro Castor Green/EUIPO – Netlon France (Kratka zasłaniająca), T-756/16, niepublikowany, EU:T:2018:224, pkt 32].
- 22 Ponadto ujawnienia wcześniejszego wzoru nie można udowodnić za pomocą przypuszczeń i domniemań, tylko musi się ono opierać na konkretnych i obiektywnych dowodach, które wykazują faktyczne ujawnienie wcześniejszego wzoru na rynku. Co więcej, przedstawione przez wnoszącego o unieważnienie dowody powinny być oceniane w świetle innych dowodów. O ile bowiem niektóre z tych dowodów mogą same w sobie nie wystarczać do wykazania ujawnienia wcześniejszego wzoru, o tyle w zestawieniu lub w powiązaniu z innymi dokumentami lub informacjami mogą one stanowić jeden z elementów dowodu ujawnienia. Wreszcie, by dokonać oceny wartości dowodowej dokumentu, należy zweryfikować prawdopodobieństwo i prawdziwość zawartych w nim informacji. Należy zatem wziąć pod uwagę w szczególności pochodzenie dokumentu, okoliczności jego sporządzenia oraz jego adresata, a następnie na podstawie jego treści zadać sobie pytanie, czy wydaje się on sensowny i wiarygodny (zob. wyrok z dnia 9 marca 2012 r., Wazon, T-450/08, niepublikowany, EU:T:2012:117, pkt 24–26 i przytoczone tam orzecznictwo; wyroki: z dnia 14 lipca 2016 r., Symbole graficzne pełniące funkcję dekoracyjną, T-420/15, niepublikowany, EU:T:2016:410, pkt 27; z dnia 25 kwietnia 2018 r., Kratka zasłaniająca, T-756/16, niepublikowany, EU:T:2018:224, pkt 33).
- 23 Wzór jest uznawany za ujawniony z chwilą, gdy strona powołująca się na to ujawnienie dowiedzie faktów świadczących o tym ujawnieniu. Aby obalić to domniemanie, strona, która zaprzecza takiemu ujawnieniu, jest natomiast zobowiązana wykazać w stopniu wymaganym prawem, że okoliczności danej sprawy mogą w sposób racjonalny być uznane za przeszkodę dla tego, by owe fakty stały się znane środowiskom wyspecjalizowanym w danej branży działającym w Unii Europejskiej podczas zwykłego toku prowadzenia spraw [zob. podobnie wyroki: z dnia 21 maja 2015 r., Senz Technologies/OHIM – Impliva (Parasole), T-22/13 i T-23/13, EU:T:2015:310, pkt 26; z dnia 15 października 2015 r., Promarc Technics/OHIM – PIS (Część drzwi), T-251/14, niepublikowany, EU:T:2015:780, pkt 26; z dnia 27 lutego 2018 r., Gramberg/EUIPO – Mahdavi Sabet (Futerał do telefonu komórkowego), T-166/15, EU:T:2018:100, pkt 22].
- 24 W celu wykazania ujawnienia wcześniejszego wzoru należy przeprowadzić dwuetapową analizę, polegającą na zbadaniu w pierwszej kolejności, czy informacje przedstawione we wniosku o unieważnienie dowodzą z jednej strony okoliczności świadczących o ujawnieniu wzoru, a z drugiej strony, że to ujawnienie miało miejsce przed datą zgłoszenia lub pierwszeństwa spornego wzoru, zaś w drugiej kolejności, w przypadku gdyby właściciel spornego wzoru twierdził, że było inaczej, czy owe okoliczności faktyczne mogły w racjonalnej ocenie stać się znane środowiskom wyspecjalizowanym w danej branży działającym w Unii podczas zwykłego toku prowadzenia spraw, gdyż w przeciwnym razie ujawnienie zostanie uznane za bezskuteczne i nie zostanie uwzględnione.

- 25 Powyższe rozważania należy mieć na uwadze przy dokonywaniu badania, czy w niniejszej sprawie Izba Odwoławcza prawidłowo stwierdziła, że informacje przedstawione przez EasyFix we wniosku o unieważnienie były w stanie doprowadzić do ustalenia faktów świadczących o ujawnieniu wzoru oraz tego, że ujawnienie to nastąpiło przed datą zgłoszenia lub pierwszeństwa spornego wzoru.
- 26 Na wstępie należy zauważyć, że w okolicznościach niniejszej sprawy datą, jaką należy brać pod uwagę do celów oceny wcześniejszego charakteru ujawnienia, jest data dokonania zgłoszenia spornego wzoru do rejestracji, czyli – jak zostało wskazane w pkt 1 powyżej – dzień 28 listopada 2013 r. (zwany dalej „rozpatrywaną datą”).
- 27 Izba Odwoławcza stwierdziła w pkt 17–22 zaskarżonej decyzji, że dokument przedstawiony w załączniku B do wniosku o unieważnienie stanowił oryginał katalogu sprzedaży, a kwestia tego, czy okładka tego katalogu rzeczywiście była powiązana z resztą stron tego katalogu, nie miała znaczenia dla oceny okoliczności faktycznych. Wskazała ona, że na stronie 2 tego katalogu zamieszczony był wykorzystany do celów porównania wzór, odtworzony w pkt 4 powyżej, oraz że w impressum tego katalogu, które znajdowało się na stronie 1, a zatem na tej samej stronie co ilustracja, zostało wyjaśnione, iż omawiany katalog został „wydany na czas przed specjalistycznymi targami Automechanika 2010”. Izba Odwoławcza wywiodła z tego, że wspomniany katalog został opublikowany w 2010 r., uściślając zarazem, że ustalenie dokładnej daty jego opublikowania nie było konieczne, ponieważ zgłoszenie do rejestracji spornego wzoru zostało dokonane w listopadzie 2013 r. Zauważyła ona ponadto, że w impressum nawiązano do faktu, iż „w sieci dostępna [była] nowa, zmieniona strona ww.easyfix.at”, oraz że wyjaśniało to niespójność między nazwą domeny używaną na okładce a tą widniejącą na stronie 2. Poza tym Izba Odwoławcza dodała, że nie miała wątpliwości także co do tego, że dokument przedstawiony w załączniku C do wniosku o unieważnienie, a mianowicie częściowa kopia katalogu, pochodził z 2011 r.; że schematyczne przedstawienie zawarte w dokumencie stanowiącym załącznik E do tego wniosku, dotyczące wzoru użytkowego, zostało opublikowane w lutym 2012 r. w niemieckim biuletynie patentowym, a zatem zostało udostępnione publicznie najpóźniej w tej dacie; że wszystkie plakietki informacyjne dla pojazdów odtworzone w pkt 4 powyżej dotyczyły tego samego wzoru; oraz że wszystkie ilustracje zamieszczone w załącznikach A–D do owego wniosku zawierały ten sam arkusz danych odnoszących się do BMW 520i Touring. Izba Odwoławcza wywiodła z tego, że dokumenty przedstawione w załącznikach A–E do wniosku o unieważnienie pozwalały na dowiedzenie ujawnienia wcześniejszego wzoru, na który się powołano, w rozumieniu art. 7 ust. 1 rozporządzenia nr 6/2002.
- 28 Sąd uważa za zasadne zbadać na wstępie zarzuty szczegółowe od drugiego do czwartego, które to zarzuty dotyczą oceny wartości dowodowej dokumentów przedstawionych w załącznikach B i C do wniosku o unieważnienie.
- 29 Co się tyczy drugiego zarzutu szczegółowego, w którym skarżąca podważa wartość dowodową dokumentu przedstawionego w załączniku B do wniosku o unieważnienie, należy dokonać następujących uściśleń w odniesieniu do tego załącznika, z którego oryginałem Sąd mógł zapoznać się w wersji papierowej akt sprawy przed Izbą Odwoławczą. W aktach tych załącznik B zawiera w rzeczywistości nie katalog, ale dwa katalogi: po pierwsze, katalog 2010/11 firmy EasyFix, zawierający 128 stron i dwie strony kartonowej okładki, a po drugie, katalog „News 2010” firmy EasyFix, zawierający 31 stron numerowanych i jedną, ostatnią stronę nienoszącą numeru. To właśnie fragmenty tych dwóch katalogów skarżąca załączyła do skargi.
- 30 Z dokumentów zawartych w aktach sprawy wynika, że we wniosku o unieważnienie EasyFix odniosła się do dwóch katalogów, zatytułowanych „EasyFix 2010/11” i „EasyFix News 2010”, które zaprezentowała jako swoje („unseren Katalogen”), oraz że do tego wniosku załączyła ona oryginały tych dwóch katalogów. EUIPO doręczyło wspomniany wniosek skarżącej pismem poleconym wraz z zeskanowaną kopią załączników o objętości 210 stron.

- 31 Należy stwierdzić, podobnie jak to uczyniło EUIPO w pkt 26 odpowiedzi na skargę, że elektroniczne akta postępowania przed Izbą Odwoławczą, w postaci zeskanowanej i doręczonej skarżącej, z niewiadomej przyczyny nie oddają właściwego porządku stron dwóch katalogów, o których mowa w pkt 29 i 30 powyżej.
- 32 Niemniej jednak należy wskazać, że skarżącej doręczono w zeskanowanej kopii wszystkie strony tych dwóch katalogów. Co więcej, skarżąca w piśmie przedstawiającym podstawy odwołania do Izby Odwoławczej nawiązała do tego, że EasyFix odwoływała się do katalogów przedstawionych w załączniku B do wniosku o unieważnienie jako do „[swoich] katalogów” „EasyFix 2010/11” i „EasyFix News 2010”, co oznacza, że skarżąca nie może skutecznie podnosić, iż nie wiedziała, że załącznik B zawierał dwa katalogi, a nie jeden.
- 33 Niezależnie od tego uściślenia należy zauważyć, że na stronie 2 katalogu 2010/11 firmy EasyFix (i na stronie 212 elektronicznych akt postępowania przed Izbą Odwoławczą), zatytułowanej „Preisauszeichnung” (cennik), zamieszczona została ilustracja odtworzona w pkt 4 zaskarżonej decyzji i w pkt 4 powyżej, zaprezentowana jako ujawnienie wcześniejszego wzoru.
- 34 W tym względzie wystarczy stwierdzić na wstępie, w odniesieniu do dowodu na okoliczności świadczące o ujawnieniu, że strona 2 katalogu 2010/11, gdzie przedstawiona została ilustracja plakietki informacyjnej dla pojazdów odtworzona w pkt 4 zaskarżonej decyzji w związku z załącznikiem B do wniosku o unieważnienie, pozwoliła Izbie Odwoławczej na dokonanie ustalenia, że doszło do ujawnienia tego wzoru. Następnie, co się tyczy dowodu na wcześniejszy charakter tego ujawnienia, strona 1 tego katalogu, stanowiąca przednią stronę strony 2, zawierająca impressum oraz zamieszczone tam daty, a mianowicie „Zum Start der Automechanik 2010” (na rozpoczęcie Automechaniki 2010) i „Ab 2011 werden in Deutschland” (od 2011 r. w Niemczech), pozwoliły Izbie Odwoławczej dojść do wniosku, bez popełnienia błędu w ocenie dowodów, że ujawnienie wspomnianego wzoru nastąpiło w 2010 r. lub najpóźniej w 2011 r., czyli w każdym wypadku przed rozpatrywaną datą 28 listopada 2013 r. Jest tak tym bardziej, że dowody na okoliczności świadczące o tym ujawnieniu i na jego wcześniejszy charakter znalazły potwierdzenie na stronie 3 katalogu „News 2010”, przedstawionym w załączniku B, i we fragmencie katalogu firmy AHB z 2011 r., zawartego w załączniku C do wniosku o unieważnienie.
- 35 Ponadto należy stwierdzić, podobnie jak uczyniło to EUIPO w pkt 29 odpowiedzi na skargę, że nie jest konieczne przedstawienie wszystkich stron katalogu jako dowodu, ale że można przedstawić jedynie fragmenty takiego katalogu, co nie prowadzi w sposób konieczny do zmniejszenia wartości dowodowej przedstawionych stron. A zatem w świetle całego przedstawionego materiału dowodowego, w szczególności stron 1 i 2 katalogu 2010/11, Izba Odwoławcza nie była zobowiązana do przeprowadzenia odrębnej oceny okładki tego katalogu.
- 36 Dodatkowo należy zaznaczyć, że układ strony, kolor i treść poszczególnych stron są zbieżne do tego stopnia, że pozwalają na wyciągnięcie wniosku, iż wszystkie one były zebrane w katalogach w postaci zszytej, oznaczonych jako „katalog 2010/11” i „News 2010”, zgodnie z twierdzeniem firmy EasyFix. Niezależnie od powodów rozbieżności w nazwach domeny wskazanych na stronie 1 katalogu, zawierającej impressum, i na stronie 2 katalogu, zawierającej przedstawienie wcześniejszego wzoru, a mianowicie „www.easyfix.at” z jednej strony i „www.easyfix.co.at” z drugiej strony, nie jest wykluczone, by te dwie strony pochodziły z tego samego katalogu 2010/11, ponieważ w rzeczywistości chodzi tu o recto i verso tej samej kartki. Załączony do skargi wyciąg z austriackiego rejestru nazw domeny jest zatem nieistotny.
- 37 W zakresie, w jakim w trakcie rozprawy skarżąca ograniczyła się do wyrażenia wątpliwości co do samego istnienia i autentyczności katalogów, na które powołała się EasyFix, należy stwierdzić, że takie wątpliwości nie wystarczają do podważenia łańcucha zgodnych poszlak, w szczególności w postaci katalogów Easyfix i katalogu AHB, które zostały przedstawione przez EasyFix i przyjęte przez Izbę Odwoławczą jako podstawa dla uznania dowodu na okoliczności świadczące o ujawnieniu, tym

bardziej że twierdzenia skarżącej dotyczące możliwego dopuszczenia się manipulacji katalogami przedstawionymi przez EasyFix nie zostały wykazane, a jej argument oparty na braku złożenia oświadczenia pod przysięgą nie może zostać uwzględniony z uwagi na przyznaną wnoszącemu o unieważnienie swobodę wyboru środka dowodowego [zob. podobnie wyrok z dnia 17 maja 2018 r., Basil/EUIPO – Artex (Kosze rowerowe), T-760/16, EU:T:2018:277, pkt 47–49, 53].

- 38 W każdym wypadku Sąd, który znajduje się w posiadaniu papierowej wersji akt postępowania przed Izbą Odwoławczą, stwierdza istnienie ciągłej numeracji w dwóch oryginalnych katalogach firmy EasyFix przedstawionych w załączniku B do wniosku o unieważnienie. Co więcej, na rozprawie skarżąca mogła zapoznać się z oryginałami tych dwóch katalogów. Zapytana przez Sąd, potwierdziła ona obecność w oryginale katalogu 2010/11, na stronie 2, fotografii produktu, na który powoływała się EasyFix, a na stronie przedniej tej strony, czyli na stronie 1, nawiązań do lat 2010 i 2011, a także występowanie, na tej samej kartce recto-verso, nazw domeny „www.easyfix.at” i „www.easyfix.co.at”. Potwierdziła ona również odtworzenie w oryginale innego katalogu firmy EasyFix, zatytułowanego „News 2010”, na stronie 3, produktu, na który powoływała się EasyFix, opatrzonego przypisem wskazującym datę 31 sierpnia 2010 r. Potwierdzenia te zostały odnotowane w protokole rozprawy.
- 39 Wreszcie, chociaż należy wyrazić ubolewanie, że służby administracyjne EUIPO doręczyły skarżącej dwa katalogi przedstawione w załączniku B do wniosku o unieważnienie z numeracją, która nie była ciągła i nie odpowiadała kolejności stron oryginalnych katalogów, to okoliczność taka nie może w żaden sposób podważyć legalności zaskarżonej decyzji w zakresie dowodu na okoliczności świadczące o ujawnieniu i na fakt wcześniejszego ujawnienia plakietki informacyjnej dla pojazdów przedstawionej w pkt 4 zaskarżonej decyzji w związku z tym załącznikiem B, a w szczególności wartości dowodowej owych dokumentów z punktu widzenia udowodnienia ujawnienia wcześniejszego wzoru.
- 40 Drugi zarzut szczegółowy należy zatem oddalić.
- 41 Co się tyczy trzeciego zarzutu szczegółowego, w którym skarżąca zarzuca Izbie Odwoławczej, że ta oparła swoje wnioski na wzmiance o międzynarodowych targach Automechanika 2010 dokonanej w impressum katalogu 2010/11, przedstawionym w załączniku B do wniosku o unieważnienie, należy stwierdzić, że okoliczność, iż impressum wspomina owe międzynarodowe targi i znajduje się na stronie 1 tego katalogu, będącej stroną przednią strony 2, gdzie została przedstawiona plakietka informacyjna dla pojazdów odtworzona w pkt 4 zaskarżonej decyzji w związku z załącznikiem B, pozwala ustalić moment ujawnienia tego wzoru na 2010 lub najpóźniej 2011 r. Ponadto należy zauważyć, że każdy z dwóch katalogów zawartych w załączniku B powinien być oceniany jako całość i w połączeniu ze wszystkimi przedstawionymi dowodami, zgodnie z orzecznictwem zacytowanym w pkt 22 powyżej, a w związku z tym można ustalić z pewnością, że ukazały się one przed rozpatrywaną datą. Co więcej, skarżąca nie przedstawiła żadnej wskazówki, która pozwoliłaby powziąć wątpliwość co do tego, czy wspomniane katalogi rzeczywiście zostały rozpowszechnione w 2010 r., z nastawieniem na owe targi międzynarodowe w przypadku drugiego z nich, lub najpóźniej w 2011 r.
- 42 Jeżeli chodzi o czwarty zarzut szczegółowy, w ramach którego skarżąca twierdzi, że Wydział Unieważnień w sposób prawidłowy nie uwzględnił dokumentu przedstawionego w załączniku C do wniosku o unieważnienie, wystarczy wskazać przede wszystkim, że w decyzji z dnia 3 czerwca 2016 r. Wydział Unieważnień nie stwierdził, iż dokument ten nie nadawał się do tego, by przyczynić się do dowiedzenia ujawnienia omawianej plakietki informacyjnej dla pojazdu przy dokonywaniu całościowej oceny, a uznał jedynie, że okoliczności świadczące o ujawnieniu, i fakt, że do tego ujawnienia doszło przed rozpatrywaną datą, zostały już dowiedzione na podstawie innych elementów. Poza tym należy uznać, że w ramach całościowej oceny dowodów wspomniany dokument także stanowi istotny element. Ten fragment katalogu firmy AHB zawiera bowiem na tej samej stronie okładki zarówno wspomnianą plakietkę informacyjną, jak i wzmiankę o roku 2011. Ponadto nic nie pozwala na potwierdzenie tezy skarżącej, że w ramach grupy przedsiębiorstw, do której należy EasyFix, przyjęte jest wymienianie się katalogami, które nie zostały opublikowane.

- 43 W świetle powyższego należy stwierdzić, że okoliczności świadczące o ujawnieniu plakietki informacyjnej dla pojazdów, przedstawionej na stronie 2 katalogu 2010/11 firmy EasyFix i odtworzonej w pkt 4 zaskarżonej decyzji w związku z załącznikiem B do wniosku o unieważnienie (zob. pkt 4 powyżej), zostały w tym katalogu wystarczająco dowiedzione, podobnie jak wcześniejszy charakter tego ujawnienia. Dowody te znajdują także potwierdzenie w dowodach uzupełniających, takich jak katalog „News 2010” firmy EasyFix, także zawarty w załączniku B, i fragment katalogu firmy AHB, przedstawiony w załączniku C do wniosku o unieważnienie. W konsekwencji Izba Odwoławcza słusznie stwierdziła, że okoliczności świadczące o ujawnieniu wzoru i wcześniejszy charakter tego ujawnienia zostały wykazane na podstawie rzeczonych załączników B i C, które zawierały opatrzone datami katalogi.
- 44 Wynika stąd, że zarzuty szczegółowe pierwszy, piąty, szósty i siódmy, dotyczące dokumentów przedstawionych w załącznikach A, D i E do wniosku o unieważnienie lub widoku 1 spornego wzoru, należy oddalić jako bezskuteczne.
- 45 Z ogółu powyższych względów zarzuty szczegółowe skarżącej nie pozwalają na podważenie zgodności z prawem zaskarżonej decyzji w zakresie oceny dowodów odnoszących się do okoliczności świadczących o ujawnieniu wzoru i do tego, że ujawnienie to nastąpiło przed rozpatrywaną datą. Ponadto skarżąca nie wykazała ani nawet nie utrzymywała, że okoliczności danej sprawy mogą w sposób racjonalny być uznane za przeszkodę dla tego, by owe fakty stały się znane środowiskom wyspecjalizowanym w danej branży działającym w Unii podczas zwykłego toku prowadzenia spraw. Z uwagi na brak odmiennych przesłanek, które pozwoliłyby uznać, że wspomniane katalogi nie zostały rozpowszechnione w owych wyspecjalizowanych środowiskach, Izba Odwoławcza mogła, nie popełniając błędu, ustalić, że doszło do ujawnienia wcześniejszego wzoru.
- 46 Zarzut pierwszy należy zatem oddalić jako bezzasadny.

W przedmiocie zarzutu drugiego, dotyczącego naruszenia prawa do bycia wysłuchanym, przewidzianego w art. 62 zdanie drugie rozporządzenia nr 6/2002

- 47 Skarżąca twierdzi, że Izba Odwoławcza naruszyła przysługujące jej prawo do bycia wysłuchanym, ponieważ nie umożliwiła jej zajęcia stanowiska w przedmiocie dokumentów przedstawionych w załącznikach A i D do wniosku o unieważnienie, zanim oparła się na nich w zaskarżonej decyzji (w szczególności w pkt 31–35), w przeciwieństwie do Wydziału Unieważnień, który nie wziął ich pod uwagę, jako „nieopatrzonej datą fotografii”, z uwagi na to, że zostały one wydrukowane po dacie dokonania zgłoszenia spornego wzoru. Skarżąca podnosi, że gdyby Izba Odwoławcza stworzyła jej możliwość przedstawienia uwag, mogłaby ona zasygnalizować, że nie doszło do faktycznej wcześniejszej publikacji, i mogłaby ponadto „skierować swoją obronę również na [te załączniki]”.
- 48 EUIPO nie zgadza się z argumentami skarżącej.
- 49 Zgodnie z art. 62 zdanie drugie rozporządzenia nr 6/2002 decyzje EUIPO opierają się wyłącznie na przyczynach lub materiale dowodowym, co do których strony zainteresowane miały możliwość przedstawiania swoich uwag. W przepisie tym wyrażono, w ramach prawa wzorów wspólnotowych, ogólną zasadę poszanowania ochrony prawa do obrony. Na mocy tej zasady ogólnej prawa Unii adresatom orzeczeń organów publicznych, które w istotny sposób wpływają na ich interesy, powinno się umożliwić należyte przedstawienie ich stanowiska. Prawo do bycia wysłuchanym rozciąga się więc na wszystkie okoliczności stanu faktycznego lub prawnego, które stanowią podstawę decyzji, jednakże nie na ostateczne stanowisko, które organ administracji ma zamiar zająć [zob. wyrok z dnia 27 czerwca 2013 r., Beifa Group/OHIM – Schwan-Stabilo Schwanhäußer (Przyrządy do pisania), T-608/11, niepublikowany, EU:T:2013:334, pkt 42 i przytoczone tam orzecznictwo; wyroki: z dnia 9 lutego 2017 r., Mast-Jägermeister/EUIPO (Kubki), T-16/16, EU:T:2017:68, pkt 57; z dnia 21 czerwca 2018 r., Haverkamp IP/EUIPO – Sissel (Dywanik), T-227/16, niepublikowany, EU:T:2018:370, pkt 67].

- 50 W niniejszej sprawie należy wskazać na wstępie, że Wydział Unieważnień nie zakwalifikował dokumentów przedstawionych w załącznikach A i D do wniosku o unieważnienie jako dowodów nieistotnych, z uwagi na to, że stanowią „nieopatrzone datą fotografie”. Przeciwnie, Wydział Unieważnień stwierdził, że doszło do ujawnienia wcześniejszego wzoru, na podstawie innych dowodów, w związku z czym zajmowanie się odrębnie tymi załącznikami nie było konieczne (zob. pkt 43 powyżej).
- 51 Następnie należy zaobserwować, że Izba Odwoławcza była uprawniona do tego, by oprzeć zaskarżoną decyzję na porównaniu między spornym wzorem a wzorem odtworzonym w dokumentach przedstawionych w załącznikach A i D do wniosku o unieważnienie. Z art. 60 ust. 1 rozporządzenia nr 6/2002 wynika bowiem, że wskutek wniesionego do niej odwołania Izba Odwoławcza jest zobowiązana dokonać ponownej i całkowitej oceny wniosku o unieważnienie pod względem merytorycznym, zarówno pod kątem okoliczności faktycznych, jak i prawnych. Stwierdzenie to oznacza, że Izba Odwoławcza może oprzeć się na którymkolwiek z wcześniejszych wzorów, na które powołuje się wnoszący o unieważnienie, przy czym nie jest związana treścią decyzji Wydziału Unieważnień i nie musi przedstawiać szczególnego uzasadnienia w tej mierze [zob. podobnie wyrok z dnia 14 czerwca 2011 r., Sphere Time/OHIM – Punch (Zegarek przymocowany do smyczy), T-68/10, EU:T:2011:269, pkt 13 i przytoczone tam orzecznictwo]. Otóż w niniejszej sprawie nie zostało zakwestionowane, że dokumenty przedstawione w załącznikach A i D zostały przywołane przez EasyFix na poparcie wniosku o unieważnienie.
- 52 W tej sytuacji, zgodnie z prawem skarżącej do bycia wysłuchanym, do Izby Odwoławczej należało umożliwienie jej przedstawienia uwag w odniesieniu do wszystkich istotnych okoliczności faktycznych i prawnych tej sprawy. Skarżąca miała zaś szerokie możliwości uczynienia tego w toku postępowania, również w odniesieniu do dokumentów przedstawionych w załącznikach A i D do wniosku o unieważnienie.
- 53 Natomiast w myśl utrwalonego orzecznictwa przytoczonego w pkt 49 powyżej Izba Odwoławcza nie była przed wydaniem zaskarżonej decyzji zobowiązana wysłuchać skarżącej w przedmiocie ostatecznego stanowiska, jakie zamierzała zająć, a którego integralną częścią była ocena dokumentów przedstawionych w załącznikach A i D do wniosku o unieważnienie.
- 54 Zarzut drugi należy zatem oddalić jako bezzasadny.

W przedmiocie zarzutu trzeciego, dotyczącego obowiązku uzasadnienia, ustanowionego w art. 62 zdanie pierwsze rozporządzenia nr 6/2002

- 55 Skarżąca podnosi, że Izba Odwoławcza naruszyła ciążący na niej obowiązek uzasadnienia, twierdząc w pkt 19 zaskarżonej decyzji, bez jakiegokolwiek wyjaśnienia, iż nie miała wątpliwości co do tego, że dokument przedstawiony jako załącznik C do wniosku o unieważnienie pochodził z 2011 r., mimo że skarżąca wcześniej zakwestionowała wcześniejsze opublikowanie dokumentów zawartych w załącznikach A i C do tego wniosku i dostarczyła wskazówek podważających takie wcześniejsze opublikowanie. Izba Odwoławcza, zważywszy, że oparła zaskarżoną decyzję (zwłaszcza w pkt 22, 31, 32 i 35) także na ilustracji widniejącej w załączniku C, powinna była wyjaśnić, dlaczego uznała, wbrew uwagom skarżącej, że dokument przedstawiony w tym załączniku został wcześniej opublikowany i stanowił dowód wcześniejszego ujawnienia.
- 56 EUIPO nie zgadza się z argumentami skarżącej.
- 57 Na podstawie art. 62 zdanie pierwsze rozporządzenia nr 6/2002 decyzje EUIPO zawierają określenie przyczyn, na których są oparte. Ten obowiązek uzasadnienia ma taki sam zakres jak obowiązek wynikający z art. 296 TFUE, zgodnie z którym rozumowanie autora aktu powinno zostać przedstawione w sposób jasny i jednoznaczny. Obowiązek ten zmierza do osiągnięcia dwojakiego celu:

po pierwsze, umożliwienia zainteresowanemu poznania przyczyn, dla których wydano dany akt, w celu przygotowania obrony jego praw, oraz po drugie, umożliwienia sądowi Unii przeprowadzenia kontroli zgodności decyzji z prawem [zob. wyrok z dnia 25 kwietnia 2013 r., *Bell & Ross/OHIM – KIN* (Obudowa zegarka), T-80/10, niepublikowany, EU:T:2013:214, pkt 37 i przytoczone tam orzecznictwo]. Kwestię, czy uzasadnienie decyzji spełnia te wymogi, należy oceniać nie tylko w odniesieniu do jej treści, lecz także jej kontekstu oraz wszystkich reguł prawnych regulujących daną dziedzinę [wyroki: z dnia 9 lutego 2017 r., *Kubki*, T-16/16, EU:T:2017:68, pkt 58; z dnia 14 marca 2018 r., *Gifi Diffusion/EUIPO – Crocs* (Obuwie), T-424/16, niepublikowany, EU:T:2018:136, pkt 29].

- 58 Od izb odwoławczych nie można jednak wymagać, by przedstawiały wyjaśnienie, które podejmowałyby w sposób wyczerpujący punkt po punkcie argumentację przedstawioną przez strony sporu. Uzasadnienie może zatem być dorozumiane, pod warunkiem że umożliwia zainteresowanym poznanie przyczyn, dla których taka decyzja Izby Odwoławczej została wydana, a właściwemu sądowi dostarcza elementów wystarczających do dokonania kontroli [wyroki: z dnia 25 kwietnia 2013 r., *Obudowa zegarka*, T-80/10, niepublikowany, EU:T:2013:214, pkt 37; z dnia 4 lipca 2017 r., *Murphy/EUIPO – Nike Innovate* (Bransoletka elektroniczna z zegarkiem), T-90/16, niepublikowany, EU:T:2017:464, pkt 19; z dnia 29 listopada 2018 r., *Sata/EUIPO – Zhejiang Auarita Pneumatic Tools* (Pistolet do farby), T-651/17, niepublikowany, EU:T:2018:855, pkt 21]. Powody niewyszczególnione w uzasadnieniu mogą więc zostać wzięte pod rozwagę, jeżeli są one oczywiste zarówno dla zainteresowanego, jak i dla właściwego sądu (zob. wyrok z dnia 14 marca 2018 r., *Obuwie*, T-424/16, niepublikowany, EU:T:2018:136, pkt 35 i przytoczone tam orzecznictwo).
- 59 W niniejszej sprawie należy zauważyć, że załącznik C do wniosku o unieważnienie zawiera kopię okładki katalogu firmy AHB pochodzącego z 2011 r., na której widnieje wcześniejszy wzór i tytuł „Katalog 2011”. Z tego właśnie względu Izba Odwoławcza w pkt 4 zaskarżonej decyzji opisała dokument zawarty w tym załączniku jako kopię „katalogu innego przedsiębiorstwa z 2011 r. (fragmenty)”, co jest wiadome skarżącej i nie jest przez nią kwestionowane. Również z tego powodu w pkt 19 zaskarżonej decyzji Izba Odwoławcza mogła stwierdzić, iż „nie [miała] wątpliwości także co do tego, że [dokument przedstawiony w] załączniku C do wniosku o unieważnienie, częściowa kopia katalogu, pochodzi z 2011 r.”. Powyższe stwierdzenie wynika w oczywisty sposób z faktu zapoznania się z tym dokumentem, który zawiera wzmiankę „katalog 2011” i został doręczony skarżącej. W tym kontekście żadne dodatkowe uzasadnienie nie było wymagane. Ponadto zgodnie z orzecznictwem zacytowanym w pkt 58 powyżej powody niewyszczególnione w uzasadnieniu mogą zostać wzięte pod rozwagę, jeżeli są oczywiste zarówno dla zainteresowanego, jak i dla właściwego sądu. Jest tak bezsprzecznie w niniejszej sprawie jeśli chodzi o wskazanie roku 2011 na dokumencie przedstawionym w załączniku C.
- 60 W pozostałym zakresie należy stwierdzić także, że Izba Odwoławcza nie oparła swego wniosku dotyczącego ujawnienia i jego wcześniejszego charakteru wyłącznie na dokumencie zawartym w załączniku C do wniosku o unieważnienie, ale że ten dokument stanowi jedynie jeden z elementów w ramach całościowej oceny przedstawionych dowodów, które są istotne, w szczególności jeśli chodzi o moment wspomnianego ujawnienia. W rzeczywistości głównym dowodem na okoliczność tego ujawnienia jest dokument przedstawiony w załączniku B do wniosku o unieważnienie (zob. pkt 42 i 43 powyżej).
- 61 Zarzut trzeci należy zatem oddalić jako bezzasadny.

W przedmiocie zarzutu czwartego, dotyczącego błędnej oceny indywidualnego charakteru spornego wzoru, dokonanej z naruszeniem art. 6 i art. 25 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 6/2002

- 62 W ramach zarzutu czwartego skarżąca zarzuca Izbie Odwoławczej nieprawidłową ocenę indywidualnego charakteru spornego wzoru. Zarzut ten składa się z dwóch zarzutów szczegółowych, z których pierwszy odnosi się do stopnia swobody twórcy przy opracowywaniu wzoru, a drugi – porównania kolidujących ze sobą wzorów z uwzględnieniem uwagi wykazywanej przez poinformowanego użytkownika względem różnic między tymi wzorami.
- 63 EUIPO nie zgadza się z argumentami przedstawionymi przez skarżącą.
- 64 Na podstawie art. 25 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 6/2002 wzór wspólnotowy może zostać unieważniony wyłącznie w przypadkach określonych w tym przepisie, w szczególności gdy nie spełnia wymogów ustanowionych w art. 4–9 tego rozporządzenia. Należy uściślić, że – inaczej niż w przypadku podstaw unieważnienia określonych w art. 25 ust. 1 lit. c)–g) owego rozporządzenia – podstawy unieważnienia uregulowane w jego art. 25 ust. 1 lit. a) i b) mogą co do zasady być podnoszone przez każdego.
- 65 Zgodnie z art. 4 ust. 1 rozporządzenia nr 6/2002 wzór jest chroniony jako wzór wspólnotowy w zakresie, w jakim jest on nowy i posiada indywidualny charakter. Zgodnie z art. 6 ust. 1 lit. b) tego rozporządzenia uznaje się, że wzór posiada indywidualny charakter, jeśli całościowe wrażenie, jakie wywołuje na poinformowanym użytkowniku, różni się od wrażenia, jakie wywiera na takim użytkowniku wzór, który został udostępniony publicznie przed datą dokonania zgłoszenia wzoru do rejestracji lub, jeśli zastrzeżono pierwszeństwo, przed datą pierwszeństwa. Artykuł 6 ust. 2 owego rozporządzenia dodaje, że przy ocenie indywidualnego charakteru bierze się pod uwagę stopień swobody twórcy przy opracowywaniu wzoru. Motyw 14 wspomnianego rozporządzenia precyzuje, że przy ocenie, czy dany wzór ma indywidualny charakter względem ogółu istniejących wcześniej wzorów, należy uwzględnić charakter produktu, w którym wzór znajduje zastosowanie lub się zawiera, a w szczególności sektor przemysłu, do którego należy.
- 66 Zgodnie z orzecznictwem z wyżej przywołanych przepisów wynika, że ocena indywidualnego charakteru wzoru wspólnotowego polega w istocie na przeprowadzeniu czteroetapowego badania. Badanie to polega na określeniu, po pierwsze, sektora produktów, w których wzór ma zostać zawarty lub zastosowany, po drugie, poinformowanego użytkownika wspomnianych produktów według ich przeznaczenia, a także, poprzez odniesienie do tego poinformowanego użytkownika, stopnia znajomości stanu sztuki wzorniczej i poziomu uwagi poświęcanej podobieństwom i różnicom przy dokonywaniu porównywania wzorów, po trzecie, stopnia swobody twórcy przy opracowywaniu wzoru, którego wpływ na indywidualny charakter wzoru jest odwrotnie proporcjonalny, i po czwarte, z uwzględnieniem tego stopnia swobody, wyniku porównania – bezpośredniego, jeśli to możliwe – całościowego wrażenia wywieranego na poinformowanym użytkowniku przez zakwestionowany wzór i przez każdy rozpatrywany odrębnie wcześniejszy wzór, który został udostępniony publicznie [zob. podobnie wyroki: z dnia 7 listopada 2013 r., Budziewska/OHIM – Puma (Zwierzę z rodziny kotowatych w fazie wysoku), T-666/11, niepublikowany, EU:T:2013:584, pkt 21 i przytoczone tam orzecznictwo; z dnia 10 września 2015 r., H&M Hennes & Mauritz/OHIM – Yves Saint Laurent (Torebki), T-525/13, EU:T:2015:617, pkt 32; z dnia 21 czerwca 2018 r., Dywanik, T-227/16, niepublikowany, EU:T:2018:370, pkt 22].
- 67 W niniejszej sprawie bezsporne jest, że sektorem, z którym mają związek kolidujące ze sobą wzory, jest sektor „plakietek informacyjnych, oznakowania dla pojazdów”. Należy przeanalizować kolejno aspekt poinformowanego użytkownika, stopień swobody twórcy i porównanie całkowitego wrażenia wywieranego przez te wzory.

W przedmiocie poinformowanego użytkownika

- 68 Skarżąca nie formułuje żadnego zarzutu szczegółowego odnoszącego się specyficznemu do poinformowanego użytkownika określonego w sposób zdefiniowany przez Izbę Odwoławczą. Niemniej jednak w pkt 49 i 55 skargi kwestionuje ona stwierdzenie Izby Odwoławczej, że poinformowany użytkownik „nie poświęca szczególnej uwagi” niektórym różnicom, ponieważ jej zdaniem stwierdzenie to nie uwzględnia „zakresu wiedzy” tego użytkownika. Należy zatem ustalić zakres wiedzy i poziom uwagi poinformowanego użytkownika, które przekładają się na możliwość dostrzeżenia przez niego różnic między kolidującymi ze sobą wzorami.
- 69 Zgodnie z orzecznictwem dotyczącym pojęcia „poinformowanego użytkownika”, po pierwsze, przymiot „użytkownika” oznacza, że dana osoba, niezależnie, czy jest to użytkownik końcowy, czy nabywca profesjonalny, używa produktu, w którym zawiera się wzór, zgodnie z przeznaczeniem tego produktu. Po drugie, określenie „poinformowany” sugeruje, że nie będąc twórcą czy ekspertem technicznym, użytkownik zna różne wzory istniejące w danej branży, posiada pewien zakres wiedzy na temat elementów, jakie te wzory zwykle posiadają, i w związku z zainteresowaniem danymi produktami wykazuje stosunkowo wysoki poziom uwagi przy ich używaniu. Jednak okoliczność ta nie oznacza, że poinformowany użytkownik jest w stanie dokonać rozróżnienia – wychodząc poza doświadczenie, jakie zgromadził w związku z użytkowaniem danego produktu – między aspektami wyglądu produktu podyktowanymi jego funkcją techniczną a tymi, które są dowolne [zob. podobnie wyrok z dnia 20 października 2011 r., PepsiCo/Grupa Promer Mon Graphic, C-281/10 P, EU:C:2011:679, pkt 59; zob. także podobnie wyroki: z dnia 22 czerwca 2010 r., Shenzhen Taiden/OHIM – Bosch Security Systems (Urządzenie komunikacyjne), T-153/08, EU:T:2010:248, pkt 46–48; z dnia 21 czerwca 2018 r., Dywanik, T-227/16, niepublikowany, EU:T:2018:370, pkt 37].
- 70 Pojęcie poinformowanego użytkownika należy rozumieć jako pojęcie pośrednie między pojęciem przeciętnego konsumenta z zakresu dziedziny znaków towarowych – od którego to konsumenta nie wymaga się żadnej szczególnej wiedzy i który na ogół, z powodu swej niedoskonałej pamięci, nie dokonuje bezpośredniego porównania kolidujących ze sobą znaków – a pojęciem „znawcy w danej dziedzinie” używanym w prawie patentowym, oznaczającym eksperta, który posiada pogłębioną wiedzę techniczną. Tak więc pojęcie poinformowanego użytkownika można rozumieć jako określające nie użytkownika wykazującego przeciętną uwagę, lecz jako osobę szczególnie uważną, czy to z racji swojego osobistego doświadczenia, czy posiadanej rozległej wiedzy w danym sektorze (wyroki: z dnia 20 października 2011 r., PepsiCo/Grupa Promer Mon Graphic, C-281/10 P, EU:C:2011:679, pkt 53; z dnia 21 czerwca 2018 r., Dywanik, T-227/16, niepublikowany, EU:T:2018:370, pkt 36; z dnia 29 listopada 2018 r., Pistolet do farby, T-651/17, niepublikowany, EU:T:2018:855, pkt 20). Co się tyczy poziomu uwagi poinformowanego użytkownika – o ile użytkownik ten nie jest przeciętnym konsumentem, właściwie poinformowanym oraz dostatecznie uważnym i rozsądnym, który postrzega zwykle wzór jako całość i nie dokonuje analizy jego poszczególnych detali, o tyle nie jest on również ekspertem lub specjalistą, takim jak znawca w danej dziedzinie, mogącym dostrzec w szczególności minimalne różnice, jakie mogą istnieć między kolidującymi ze sobą wzorami (wyrok z dnia 20 października 2011 r., PepsiCo/Grupa Promer Mon Graphic, C-281/10 P, EU:C:2011:679, pkt 59).
- 71 W niniejszej sprawie w pkt 26 zaskarżonej decyzji Izba Odwoławcza zdefiniowała poinformowanych użytkowników kolidujących ze sobą wzorów jako handlowców, którzy pragną etykietować swoje produkty, oraz osoby odpowiedzialne w przedsiębiorstwach za zamówienia, które dokonują zakupu takich plaketek informacyjnych z cenami, czyli tabliczek informacyjnych dla pojazdów. Należy stwierdzić, że definicja ta, niezakwestionowana zresztą przez skarżącą, jest wolna od błędów.
- 72 Co się tyczy stopnia znajomości i poziomu uwagi poinformowanego użytkownika w szczególności z orzecznictwa zacytowanego w pkt 69 i 70 powyżej, a także z pkt 25 zaskarżonej decyzji wynika, że nawet jeżeli ta stanowiąca punkt odniesienia osoba posiada pewien zakres wiedzy na temat różnych wzorów istniejących w danej branży i wykazuje stosunkowo wysoki poziom uwagi, a zarazem jest

szczególnie uważna, kiedy korzysta z tych wzorów, to wciąż nie jest ona ekspertem lub specjalistą takim jak znawca w danej dziedzinie, który jest w stanie dostrzec w szczególności minimalne różnice mogące zaistnieć między kolidującymi ze sobą wzorami.

W przedmiocie stopnia swobody twórcy

- 73 W ramach pierwszego zarzutu szczegółowego skarżąca zarzuca Izbie Odwoławczej, że ta w pkt 27 zaskarżonej decyzji uznała za „wysoki” stopień swobody twórcy przy opracowywaniu „tabliczek informacyjnych [lub plaketek informacyjnych], oznakowania dla pojazdów”, zarówno jeśli chodzi o kształt, jak i wykorzystywany materiał. Jej zdaniem ten stopień swobody jest bardzo niski i poddany ograniczeniom pod względem kształtu i rozmiaru. Zważywszy, że papier, który będzie do nich wkładany, zawiera dane pojazdu i informacje dotyczące ceny, logiczne jest, by jego kształt był prostokątny. Jednocześnie, co się tyczy rozmiaru i wymiarów, wymiary tych plaketek powinny bezwzględnie mieścić się w zakresie między minimalnym formatem A4, w celu zapewnienia ich widoczności, a formatem maksymalnym, który zależy od wymiarów szyby odnośnego pojazdu, za którą umieszcza się takie plakietki. Tak więc stopień swobody twórcy jest w dużej mierze ograniczony z jednej strony przez przewidziany sposób użycia (umożliwienie umieszczenia kartki papieru w formacie A4, na której zamieszczone są dane pojazdu i informacje dotyczące ceny), a z drugiej strony przez wymiary szyby odnośnego pojazdu.
- 74 Zgodnie z orzecznictwem stopień swobody twórcy przy opracowaniu wzoru należy określać ze szczególnym uwzględnieniem wymagań związanych z właściwościami wynikającymi z funkcji technicznej danego produktu lub jego części, a także przepisów prawnych mających zastosowanie do takiego produktu. Ograniczenia te prowadzą do standaryzacji niektórych właściwości, które stają się w ten sposób wspólne wzorom stosowanym w danym produkcie [wyroki: z dnia 18 marca 2010 r., Grupa Promer Mon Graphic/OHIM – PepsiCo (Przedstawienie okrągłej podstawki do celów promocyjnych), T-9/07, EU:T:2010:96, pkt 67; z dnia 9 września 2011 r., Kwang Yang Motor/OHIM – Honda Giken Kogyo (Silnik o spalaniu wewnętrznym), T-10/08, EU:T:2011:446, pkt 32; z dnia 21 czerwca 2018 r., Dywanik, T-227/16, niepublikowany, EU:T:2018:370, pkt 54].
- 75 Niemniej jednak ogólny trend w dziedzinie wzornictwa nie może być uznany za czynnik ograniczający swobodę twórcy, ponieważ to właśnie ta swoboda umożliwia twórcy odkrywanie nowych kształtów, trendów czy też wprowadzanie innowacji w ramach już istniejącego trendu [wyrok z dnia 13 listopada 2012 r., Antrax It/OHIM – THC (Grzejniki), T-83/11 i T-84/11, EU:T:2012:592, pkt 95]. Kwestia tego, czy wzór podąża za ogólnym trendem w zakresie wzornictwa, ma znaczenie co najwyżej w związku z odbiorem estetycznym danego wzoru i może zatem ewentualnie wpływać na sukces komercyjny produktu, w którym wzór się zawiera. Natomiast kwestia ta pozostaje bez znaczenia w ramach badania indywidualnego charakteru danego wzoru, które to badanie polega na sprawdzeniu, czy całościowe wrażenie wywoływane przez ten wzór różni się od całościowego wrażenia wywieranego przez wcześniej ujawnione wzory, niezależnie od względów estetycznych czy komercyjnych [wyroki: z dnia 22 czerwca 2010 r., Urządzenie komunikacyjne, T-153/08, EU:T:2010:248, pkt 58; z dnia 4 lutego 2014 r., Sachi Premium-Outdoor Furniture/OHIM – Gandia Blasco (Fotel), T-357/12, niepublikowany, EU:T:2014:55, pkt 24; z dnia 17 listopada 2017 r., Ciarko/EUIPO – Maan (Okap kuchenny), T-684/16, niepublikowany, EU:T:2017:819, pkt 58].
- 76 Czynnik związany ze swobodą twórcy przy opracowywaniu spornego wzoru nie może sam w sobie warunkować oceny indywidualnego charakteru tego wzoru, choć pozwala ją zniuansować (zob. podobnie wyroki: z dnia 10 września 2015 r., Torebki, T-525/13, EU:T:2015:617, pkt 35; z dnia 4 lipca 2017 r., Bransoletka elektroniczna z zegarkiem, T-90/16, niepublikowany, EU:T:2017:464, pkt 38). Wpływ tego czynnika na indywidualny charakter wzoru może się różnić na zasadach proporcjonalności odwrotnej. A zatem im większa jest swoboda twórcy, tym rzadziej niewielkie różnice między kolidującymi ze sobą wzorami wystarczają do wywołania u poinformowanego użytkownika odmiennego całościowego wrażenia. I odwrotnie, im bardziej ograniczona jest swoboda twórcy przy

opracowywaniu wzoru, tym bardziej niewielkie różnice między kolidującymi ze sobą wzorami wystarczają do wywołania u poinformowanego użytkownika odmiennego całościowego wrażenia. Innymi słowy – wysoki stopień swobody twórcy wzmacnia wnioski, że wzory, które nie wykazują znaczących różnic, wywierają na poinformowanym użytkowniku takie samo całościowe wrażenie, a w rezultacie sporny wzór nie posiada indywidualnego charakteru. I odwrotnie, niski stopień swobody twórcy przemawia za stwierdzeniem, że wystarczająco uwydatnione różnice między wzorami powodują odmienne całościowe wrażenie poinformowanego użytkownika, a w rezultacie sporny wzór wykazuje indywidualny charakter (zob. podobnie wyroki: z dnia 9 września 2011 r., Silnik o spalaniu wewnętrznym, T-10/08, EU:T:2011:446, pkt 33; z dnia 13 listopada 2012 r., Grzejniki, T-83/11 i T-84/11, EU:T:2012:592, pkt 45; z dnia 21 czerwca 2018 r., Dywanik, T-227/16, niepublikowany, EU:T:2018:370, pkt 54).

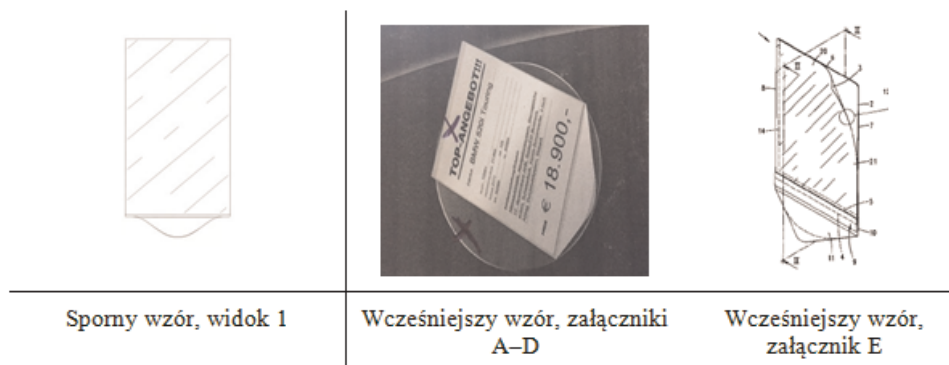
- 77 W niniejszej sprawie Izba Odwoławcza stwierdziła w pkt 27–29 zaskarżonej decyzji, że swoboda twórcy przy opracowaniu „plakietek informacyjnych, oznakowania dla pojazdów” jest bardzo duża, zarówno jeśli chodzi o kształt, jak i wykorzystywane materiały. W jej ocenie plakietka informacyjna dla pojazdów może przedstawiać jakikolwiek kształt geometryczny, który pozwoli na umieszczenie informacji: może ona być nie tylko w podstawowym kształcie prostokąta, ale również kwadratowa, okrągła lub owalna, a kształt prostokątny wynika z wyboru twórcy, który nie jest z góry zdeterminowany ani przez rynek, ani z uwagi na inne względy czy ograniczenia. Izba Odwoławcza uznała, że powyższe dotyczyło również doboru materiału i że w tym względzie wykorzystanie tworzywa sztucznego już stanowi wolny wybór twórcy, który nie jest z góry zdeterminowany ani przez rynek, ani z uwagi na inne względy czy ograniczenia; przynajmniej, jak zauważyła Izba Odwoławcza, strony nie przedstawiły nic, co przeczyłoby tej ocenie.
- 78 W tym względzie należy stwierdzić, że argumenty skarżącej na poparcie przeciwnego stanowiska nie są przekonujące. Co się tyczy rozmiaru lub wymiarów plakietek informacyjnych dla pojazdów – elementy te nie mogą ograniczać swobody twórcy w niniejszym wypadku. W szczególności żaden z zawartych w aktach sprawy dokumentów nie dowodzi, by arkusze techniczne zamieszczane w takich plakietkach miały koniecznie być w formacie A4. Nawet gdyby taki format był ogólnie przyjęty na rynku, to z tego faktu nie wynikałoby znaczące ograniczenie dla swobody twórcy. Zgodnie bowiem z orzecznictwem przytoczonym w pkt 75 powyżej ogólny trend, żeby używać arkuszy technicznych w formacie A4, co miałyby się przełożyć w konsekwencji na projektowanie produktów, pozostaje bez znaczenia dla oceny indywidualnego charakteru wzoru. Ponadto skarżąca nie wykazała ani nawet nie podnosiła istnienia wymagań związanych z właściwościami wynikającymi z funkcji technicznej danego produktu lub jego części czy też z przepisów prawnych mających zastosowanie do takiego produktu.
- 79 Co więcej, należy przypomnieć, że sąd Unii uznaje stopień swobody twórcy za wysoki lub bardzo wysoki, jeżeli można wyobrazić sobie różne konfiguracje tego samego produktu (zob. podobnie wyrok z dnia 13 listopada 2012 r., Grzejniki, T-83/11 i T-84/11, EU:T:2012:592, pkt 46–52), jeżeli produkt może zostać wytworzony w bardzo wielu różnych kształtach, kolorach i przy wykorzystaniu bardzo wielu różnych materiałów [zob. podobnie wyrok z dnia 5 lipca 2017 r., Gamet/EUIPO – „Metal-Bud II” Robert Gubała (Klamka), T-306/16, niepublikowany, EU:T:2017:466, pkt 45–47], jeżeli opis danego produktu jest bardzo szeroki i nie zawiera żadnego doprecyzowania co do jego rodzaju czy funkcji [zob. podobnie wyrok z dnia 15 października 2015 r., Promarc Technics/OHIM – PIS (Część drzwi), T-251/14, niepublikowany, EU:T:2015:780, pkt 55], lub też jeżeli ograniczenia o charakterze funkcjonalnym dotyczące obecności pewnych podstawowych elementów nie mogą mieć znaczącego wpływu na kształt i widok ogólny produktu, jako że może on przybierać różne kształty i być przedmiotem różnych rozwiązań [zob. podobnie wyroki: z dnia 14 czerwca 2011 r., Zegarek przymocowany do smyczy, T-68/10, EU:T:2011:269, pkt 68, 69; z dnia 21 listopada 2013 r., El Hogar Perfecto del Siglo XXI/OHIM – Wenf International Advisers (Korkociąg), T-337/12, EU:T:2013:601, pkt 36–39; z dnia 29 października 2015 r., Roca Sanitario/OHIM – Villeroy & Boch (Kran z jednym uchwytem), T-334/14, niepublikowany, EU:T:2015:817, pkt 45–52]. Jest tak zasadniczo w niniejszym wypadku, zwłaszcza jeśli chodzi o kształt i wykorzystane materiały.

- 80 Wynika stąd, że stopień swobody twórcy przy opracowaniu „plakietek informacyjnych, oznakowania dla pojazdów” jest wysoki, zarówno co się tyczy kształtu i rozmiaru produktu, jak i wykorzystanego materiału, co też słusznie zostało stwierdzone przez Izbę Odwoławczą w pkt 27–29 zaskarżonej decyzji.
- 81 Pierwszy zarzut szczegółowy nie może zatem zostać uwzględniony.

W przedmiocie porównania całościowego wrażenia

- 82 W ramach drugiego zarzutu szczegółowego skarżąca zarzuca Izbie Odwoławczej dokonanie stwierdzenia – zawartego w pkt 33 i 34 zaskarżonej decyzji – zgodnie z którym poinformowany użytkownik nie poświęca szczególnej uwagi różnicom dotyczącym stosunku długości do szerokości (w tym wypadku stosunek 2:1 lub 2,2:1 zamiast formatu A 4), ani różnicy w kształcie zakładki, która znajduje się w dolnej części spornego wzoru i wzorów, na które powołano się względem skarżącej. Zdaniem skarżącej sporny wzór ma „wydłużony wygląd i wywołuje niemalże efekt eleganckiej subtelności”, „oferuje, zważywszy na pozostawiony twórcy niski stopień swobody przy jego opracowaniu, wygląd sugerujący wysoką jakość” i wywiera „eleganckie wrażenie wydłużonego prostokąta”, a także „efekt delikatności, subtelności, nieagresywnego charakteru, przeciwnie do wzoru z załącznika E”, ponieważ ten ostatni wywołuje wrażenie „ciężkości i braku subtelności”, a wszystkie wzory wskazane w załącznikach A–E są „zaprojektowane w sposób mało subtelny i wysoce nieharmonijny”, jeżeli chodzi o połączenie zakładki i części tablicy, która nadaje kształt całości, i sprawiają wrażenie „mało subtelnych i rzemieślniczych”, „bez wyrafinowania i elegancji”.
- 83 Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem indywidualny charakter wzoru wynika z odmiennego całościowego wrażenia lub braku „désà vu” z punktu widzenia poinformowanego użytkownika w stosunku do ogółu istniejących wcześniej wzorów, z pominięciem różnic, które nie są wystarczająco uwydatnione, ażeby wpłynąć na wspomniane całościowe wrażenie, nawet jeśli wykraczają poza nieznaczące szczegóły, z uwzględnieniem jednak różnic wystarczająco uwydatnionych, by wywołać odmierne całościowe wrażenie [zob. wyrok z dnia 7 listopada 2013 r., Zwierzę z rodziny kotowatych w fazie wysoku, T-666/11, niepublikowany, EU:T:2013:584, pkt 29 i przytoczone tam orzecznictwo; wyroki: z dnia 21 czerwca 2018 r., Dywanik, T-227/16, niepublikowany, EU:T:2018:370, pkt 72; z dnia 29 listopada 2018 r., Pistolet do farby, T-651/17, niepublikowany, EU:T:2018:855, pkt 39].
- 84 Oceny indywidualnego charakteru wzoru należy dokonywać w stosunku do jednego lub więcej niż jednego wzoru wcześniejszego, wyodrębnionego spośród wszystkich wzorów wcześniej udostępnionych publicznie, a nie w stosunku do kombinacji poszczególnych elementów pochodzących z kilku wcześniejszych wzorów (zob. podobnie wyroki: z dnia 19 czerwca 2014 r., Karen Millen Fashions, C-345/13, EU:C:2014:2013, pkt 25, 35; z dnia 21 września 2017 r., Easy Sanitary Solutions i EUIPO/Group Nivelles, C-361/15 P i C-405/15 P, EU:C:2017:720, pkt 61). Porównanie całościowego wrażenia wywieranego przez kolidujące ze sobą wzory powinno stanowić syntezę i nie może ograniczać się do analitycznego porównania wykazu podobieństw i różnic. Porównanie to powinno opierać się na cechach ujawnionych w spornym wzorze i musi dotyczyć wyłącznie elementów chronionych, z pominięciem cech, zwłaszcza technicznych, wyłączonych spod ochrony. Wspomniane porównanie powinno obejmować wzory w zarejestrowanej postaci, przy czym nie można wymagać od wnoszącego o unieważnienie przedstawienia graficznego wzoru, na który się powołał, porównywalnego z tym zawartym w zgłoszeniu do rejestracji spornego wzoru [zob. podobnie wyroki: z dnia 7 listopada 2013 r., Zwierzę z rodziny kotowatych w fazie wysoku, T-666/11, niepublikowany, EU:T:2013:584, pkt 30 i przytoczone tam orzecznictwo; z dnia 13 czerwca 2017 r., Ball Beverage Packaging Europe/EUIPO – Crown Hellas Can (Puszki), T-9/15, EU:T:2017:386, pkt 79; z dnia 17 listopada 2017 r., Okap kuchenny, T-684/16, niepublikowany, EU:T:2017:819, pkt 43].

85 W niniejszej sprawie Izba Odwoławcza porównała ze sobą następujące wzory:

- 86 Izba Odwoławcza, co wskazała w pkt 32 zaskarżonej decyzji, nie wzięła pod uwagę arkusza informacyjnego, który został odtworzony w dokumentach przedstawionych w załącznikach A–D do wniosku o unieważnienie, ponieważ dla poinformowanego użytkownika było jasne, że plakietki informacyjne dla pojazdów służyły do indywidualnego podawania do wiadomości cen i dlatego w ramach całościowego wrażenia nie przywiązywał on wagi do konkretnego tekstu. W pkt 33 zaskarżonej decyzji Izba Odwoławcza stwierdziła, że zarówno sporny wzór, jak i wcześniejszy wzór posiadają przezroczystą powierzchnię, pod którą może zostać umieszczona kartka; że ich podstawowy kształt jest prostokątny, z pewnymi różnicami w zakresie stosunku długości do szerokości; że te dwa wzory zawierają w dolnej części zakładkę w kształcie parabolicznym; oraz że podczas gdy we wcześniejszym wzorze parabola styka się z narożnikami prostokąta, w spornym wzorze parabola dotyka prostokąta, będąc trochę bardziej scentrowana pod względem szerokości. W pkt 34 zaskarżonej decyzji Izba Odwoławcza uznała jednak, że powyższe różnice były nieznaczne i nie mogły zmienić całościowego wrażenia wywieranego przez te dwa wzory. W jej ocenie poinformowany użytkownik nie poświęca szczególnej uwagi różnicom dotyczącym stosunku długości do szerokości prostokąta, zwłaszcza z tego względu, że zakładka ma prawie ten sam kształt, a to, że we wcześniejszym wzorze – inaczej niż w spornym wzorze – rozciąga się ona na całą długość dolnej części, nie jest prawie dostrzegalne.
- 87 W tym względzie Sąd uważa, że wystarczy rozpatrzyć wcześniejszy wzór odtworzony w dokumentach przedstawionych w załącznikach B i C do wniosku o unieważnienie.
- 88 Przede wszystkim trzeba zauważyć, że całościowe wrażenie wywierane na poinformowanym użytkowniku jest zdominowane przez prostokątny kształt z przezroczystą powierzchnią i trójkątną zakładką na dolnym końcu. Współoddziaływanie tych trzech podstawowych cech wywołuje podobne całościowe wrażenie.
- 89 Następnie należy stwierdzić, że występujące między kolidującymi ze sobą wzorami różnice, tkwiące w stosunku długości do szerokości, trochę bardziej wydłużonej górnej prostokątnej części oraz w odrobinę bardziej zaokrąglonym lub parabolicznym kształcie i w lekko scentrowanym pod względem szerokości umieszczeniem dolnej trójkątnej zakładki w spornym wzorze, są stosunkowo znikome.
- 90 Tymczasem należy przypomnieć, że mimo stosunkowo wysokiego poziomu uwagi poinformowany użytkownik nie bada co do szczegółu znikomych różnic, które mogą istnieć między kolidującymi ze sobą wzorami (zob. pkt 72 powyżej).
- 91 W rezultacie różnice te nie mogą powstrzymać wrażenia „désjà vu”, które nasuwa się w przypadku kolidujących ze sobą wzorów ze względu na ich elementy wspólne, które są jednymi z ich najbardziej widocznych i istotnych elementów [zob. podobnie wyroki: z dnia 29 października 2015 r., Kran

z jednym uchwytem, T-334/14, niepublikowany, EU:T:2015:817, pkt 74; z dnia 28 września 2017 r., Rühland/EUIPO – 8 seasons design (Lampa w kształcie gwiazdy), T-779/16, niepublikowany, EU:T:2017:674, pkt 43].

- 92 Należy zatem stwierdzić, że zważywszy na wysoki stopień swobody twórcy przy opracowywaniu wzoru, tego rodzaju różnice pozostają niewystarczająco uwydatnione, aby mogły same w sobie wyrzeć na poinformowanym użytkowniku całościowe wrażenie inne niż wrażenie wywierane przez wzór wcześniejszy. Różnice te są zatem niezdolne do nadania spornemu wzorowi indywidualnego charakteru.
- 93 W konsekwencji Izba Odwoławcza nie popełniła błędu, kiedy w oparciu o dokonaną przez siebie ocenę różnic wskazanych przez skarżącą stwierdziła, że kolidujące ze sobą wzory wywierają na poinformowanym użytkowniku to samo całościowe wrażenie, a sporny wzór jest pozbawiony indywidualnego charakteru.
- 94 Drugi zarzut szczegółowy nie może w związku z tym zostać uwzględniony.
- 95 W świetle ogółu powyższych rozważań należy oddalić jako bezzasadny zarzut czwarty, a co za tym idzie – skargę w całości.

W przedmiocie kosztów

- 96 Zgodnie z art. 134 § 1 regulaminu postępowania przed Sądem kosztami zostaje obciążona, na żądanie strony przeciwnej, strona przegrywająca sprawę. Jednakże na podstawie art. 135 § 1 tego regulaminu, jeżeli wymagają tego względy słuszności, Sąd może zdecydować, że strona przegrywająca sprawę pokrywa własne koszty i zostaje obciążona tylko częścią kosztów poniesionych przez stronę przeciwną, a nawet że nie zostaje nimi obciążona w ogóle.
- 97 W niniejszej sprawie skarżąca jest stroną przegrywającą, a EUIPO wyraźnie wniosło o obciążenie jej kosztami. Niemniej jednak, zważywszy na okoliczności niniejszej sprawy, a w szczególności na fakt, że strony dwóch katalogów zostały doręczone skarżącej przez EUIPO bez zachowania ich kolejności (zob. pkt 28–39 powyżej), względy słuszności wymagają, zgodnie z art. 135 § 1 regulaminu postępowania, by każda ze stron pokryła własne koszty.

Z powyższych względów

SĄD (ósma izba)

orzeka, co następuje:

- 1) Skarga zostaje oddalona.**
- 2) Visi/one GmbH i Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO) pokrywają własne koszty.**

Collins

Kancheva

De Baere

Wyrok ogłoszono na posiedzeniu jawnym w Luksemburgu w dniu 13 czerwca 2019 r.

Podpisy

Spis treści

Okoliczności powstania sporu	2
Żądania stron	4
Co do prawa	4
W przedmiocie zarzutu pierwszego, dotyczącego błędnej oceny dowodów na okoliczność ujawnienia „wcześniejszego wzoru”, stanowiącej naruszenie art. 7 ust. 1 rozporządzenia nr 6/2002	4
W przedmiocie zarzutu drugiego, dotyczącego naruszenia prawa do bycia wysłuchanym, przewidzianego w art. 62 zdanie drugie rozporządzenia nr 6/2002	10
W przedmiocie zarzutu trzeciego, dotyczącego obowiązku uzasadnienia, ustanowionego w art. 62 zdanie pierwsze rozporządzenia nr 6/2002	11
W przedmiocie zarzutu czwartego, dotyczącego błędnej oceny indywidualnego charakteru spornego wzoru, dokonanej z naruszeniem art. 6 i art. 25 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 6/2002	13
W przedmiocie poinformowanego użytkownika	14
W przedmiocie stopnia swobody twórcy	15
W przedmiocie porównania całościowego wrażenia	17
W przedmiocie kosztów	19